

Житие на света Петка-Параскева

Живот и подвизи на нашата преподобна майка Петка и как бе пренесена в преславния град Търново.

Написано от господин Евтимий, патриарх Търновски.

Ако законът на любовта отрежда да си спомняме за обичните, да съзерцаваме техните образи, дела и думи, а често пъти дори и да рисуваме образите им, то за боголюбезните е много, извънредно много поуместно и желателно, когато почитаме с уважение божите угодници и за полза разказваме за тяхната памет и за техните деяния. Защото словото за полезното допринася на слушателите немалка полза.

Както пролетно време всички животни растат и тлъстят, като стават все по-хубави, щом слънчевите лъчи огреят цялата земя, и както лъчите носят куп обновления, така и духовната повест носи куп радости на послушните души и леко разсейва и прогонва цял облак от печал. А паметта на преподобната Петка ще стане по-светла и от слънцето, ако подробно изложим нейното житие и нейните деяния и странствания, които тя извърши от любов към Христа. Подобна на майка, що обича децата си, тя ще отнеме, без друго ще отнеме нашата детска безсловесност, а ще придаде сила на усърдието ни и ще ни напътства към доброта и блаженство.

Прилично е, щото и ние да ѝ принесен нещо, което подхожда за нея, макар то и да не е художествено. А за нас, които сме удостоени с реч, прилично е, без съмнение, преди всичко да ѝ поднесем, както е редно, слово, та доколко ни е по силите, да си отплатим (към нея) дълга като тленни, а пък тя като нетленна да изпрати благодат на нас, които бедстваме поради словесна немощ. И когато поднесем нашето слово на многосветлата, със светлата повест ще поставим прочее едно светло начало.

Ала кой прочее ще разкаже поотделно нейните деяния и чудеса? Кой ще разкаже нейните благодеяния, застъпничества и ходатайства, които тя извърши било в Епиват, било в Тракия, било пък в Търново, в Мизия и в Далмация? Дори ще намериш, че нейното име се разнася не само по тия места, но дори по цялата земя. Наистина голяма и дълга ще бъде повестта за тази преподобна, ала нашият ум не е достатъчен, за да я предаде художествено. Но щом като ти, благочестиви царю, настояваш и принуждаваш нашата немощ да извърши това благо и богоугодно дело, ще бъде непристойно да презрем тъй голямото ти настояване и желание, благочестиви и властни царю. Па мисля, че и любещите бога души ще извлекат и преголяма полза и ще проявят божествена ревност.

А има ли по-голяма ревност от тази да обичаме бога и да почитаме неговите угодници? Но аз мисля, че и тази преподобна по нищо не отстъпва от древните и знаменити светци. Ако ли някой запита: „Кой от тях е най-много упражнен в деянието?“, ще възразим: „Поради деяния и тази преподобна просия!“ Ако ли пък: „Кой от тях стои най-високо във видението?“, тогава ще кажем: „И тази виждаш украсена с него; подобно на слънцето и тя изпраща навсякъде лъчи!“ Поради това и аз по заповед на тебе, владетелю, сега не просто и напразно, а усърдно съобщавам най-важното.

Живеейки като всред мрак, еднъж едни запалиха от нейния единствен ковчег като от някоя лампада светилниците си, по-добре е да се рече-душите си. И всеки от тях, когато се завръща у дома си, усеща нейното застъпничество и закрила, защото всеки притежава невидим лечебен извор, който колкото повече се черпи, толкова повече извира, а колкото повече извира, толкова повече лекува която болест и да поискаш. Прочее щом като тази преподобна Параскева постъпва така с нас през всяко време, нека се затечем усърдно и ние към нея, а поради толкова големите ѝ благодейния, нека ѝ отдадем заслужено почит тук; и когато говорим, и когато работим, всичко нека вършим за нейна благоугода; никак да не пренебрегваме – нито със слово, нито с дело – онази, която така се застъпва за нас. Защото тази преподобна майка не ще се отврати от нас, когато види, че така се притичаме към нея, нито пък ще отблъсне, които тъй усърдно пристъпят към нея. С голяма наслада тя ще приеме и ще похвали едно такова усърдие и ще го поднесе на своя творец, без да бъде молена. А бидейки почитателка на благия жених, непременно тя ще получи блага и всичко, каквото пожелае. Щом като тя презря всичките хубости на света, а себе си обрече за съпруга на небесния жених, как ще погреша тази, към която се обръщаме? Нищо друго така не се стреми към ангелски живот- чрез който се веселят най-вече ангелите и преди всичко бог, истинската чистота, чието лице те винаги гледат, доколкото е възможно, както непорочният живот и жизнената светлост.

Но защо прочее да удължавам речта си и да заграждам усърдието на слушателите, а да не се обърна към живота на преподобната и да изложа нейните деяния като на светилник и чрез истината да поразя слуха на всички? Немалко облекчение тя ще изходатайства за онези, които се опитват да го пребродят и които не вървят по пътя на измамата и съблазънта.

Тази прочее, тази преподобна майка бе родена в Епиват. Родителите ѝ бяха благочестиви и живееха неуклонно според всички божии заповеди и целия си живот красяха с милостини и благотворения. Като родиха тази добра и чиста гълъбица Христова, те я възпитаха в същия дух. След като добре и без съблазън я напътиха в божия закон, те се преселиха в небесните обители, като оставиха за наследници на дома си преподобната Петка с брат ѝ Евтимий, който отпосле стана епископ на Мадит и извърши там много и преславни чудеса. След смъртта му от неговите славни и дивни мощи протече изобилен извор от миро, голяма река от миро, изтичаща се в морето на едно поприще. За неговата чудотворност и досега съществуват много свидетелства, които разказват за дивните му чудеса и деяния.

Когато изпрати добре родителите си при бога, преподобната от сърце възлюби апостолския живот; тя изнуряваше тялото си чрез пост и бдение, отдаваше се на тежко страдание и лежеше на земята. Разпалена от обич към бога, не изтърпя тя много да се измъчва и като напусна всичко, оттука тя избяга. След като стигна в пустинята, тя заживя духовен и ангелски живот. Подражавайки на живота на боговидеца Илия, с нищо тя не отстъпваше или, най-право е да се рече, във всичко тя подражаваше на живота на

Кръстителя: измъчваше се чрез пост и бдение, хранеше се с пустинни растения- и то оскъдно и лошо; изтощаваше се от студ и зной и само към единаго, всемогъщето бога поглеждаше, да опази той покоя на сърцето ѝ от малодушие и буря. При това до насита тя не приемаше нито растения, нито вода; обикновено привечер вземаше по малко храна, и то лоша. А кой ще опише извора на нейните сълзи? Кой ще изрече честите и непрестанни стенания? Кой ще разкаже за всегдашното ѝ лежане по земята и за изтощението ѝ? Там нямаше никакъв друго властник, в когото да се вглежда, освен околото, което всичко вижда. Там тя не се грижеше нито за чифтовете волове, нито за коне с позлатени юзди, нито за дрехи и постелки, нито пък за къщи и слугини, но за душевното очищение, за присъдата на бъдещия страшен съд, за срещата с жениха. Тя казваше; „Жених мой, аз тебе диря“, също и онзи стих от Давидовите псалми, който казва и който винаги носеше в ума си: „Кажете ми, когато възлюби и моята душа.“ Често се измъчваше при мисълта за това: как ще украси светилника, как ще го изпълни с масло, как ще чуе жениховия глас, как ще се присъедини към радостта на мъдрите деви, как ще се наслади на жениховото зрение, на красотата, на славата, на светлостта, на съпребиванието и на блаженството му. Само за него сърцето ѝ страдаше, за него очите ѝ винаги се помрачаваха от сълзи, като казваше: „Кога ще отида и кога ще се явя пред божието лице?“

Като се упражняваше и като се грижеше за тия и за други, подобни на тях подвизи, по никой начин дяволът не престана да я изкушава там в пустинята посредством празни мисли и привидения; много пъти дори се превръщаше на различни зверове, за да ѝ попречи в подвизите. Ала доблестната Параскева отреди себе си за прибежище на вишния, като постоянно проливаше из очите си поток сълзи. Прочее така, като снабди с мъжки разум женската си природа, всички дяволски козни тя разваляше като някоя паяжина и всекидневно побеждаваше мисления Голиат. А понякога се случваше, че тази мъдра дева подобно на някоя лоша птица тежко поваляше и стъпкваше змията, която в злобата си много се хвалеше. Така, като се опълчи срещу плътската си природа, тя тъй украси душата си, та и с нея да се сбъдне онова пророческо предсказание: „Царят ще пожелае твоята красота.“ И така прочее чрез деянието тя се домогна до върха на видението и като си красеше живота словом и делом, тя преживя доволно години в пустинята.

През една нощ, когато беше се отдала на обикновената си молитва и умолително беше си издигнала ръцете към небето, тя вижда някакво божествено видение: един светъл юноша ѝ се явява, като ѝ казва така: „Напусни пустинята и се завърни в родното си място, защото за тебе е прилично там да оставиш тялото си на земята, а духа си да пренесеш в небесните селения.“ Като видя силата на видението и като разбра, че то е от бога, тя се зарадва, че ще се разлъчи от тялото си, а се наскърби, задето ще напусне пустинята: защото нищо друго така не очиства душата и не я възвръща в първоначалното ѝ съвършенство, както пустинята и безмълвието. Макар и да не желаше, тя напусна пустинята и се възвърна в света. Когато стигна в царстващия град, тя отиде в прекрасния храм на божието слово („Св. София“ в Цариград). Тя нищо не работеше; често се молеше коленопреклонно; проливаше потоци сълзи; нерядко се изтръгваха от сърцето ѝ стенания, а когато си спомнеше за пребиваването си в пустинята, люта скръб почваше да я яде. След това, като обходи прилежно всички свети места, както трудолюбивата пчела обхожда всички пролетни цветове, тя отиде в храма на майката на пресветия Христос, който храм и до днес се нарича Влахерна.

Там, като припадна пред честната икона на божията майка, изобилно топли сълзи тя проля, молейки се: „На тебе, владетелко на света, аз възложих целия си живот; на тебе, дево, възлагам цялата си надежда! Не отблъсквай мене, убогата! Не се отвращавай от своята рабиня, която от младини върви след твой единороден син! Дево, ти познаваш немоцта на женската природа, ти познаваш озлоблението на моята душа! Аз нямам друга надежда, нямам и друга закрила! Ти си наставницата, ти си застъпницата, ти си пазителката на целия ми живот! Докато скитах из пустинята, тебе имах за помощница! А сега, когато се възвърнах в света, освен твоята коя друга помощ искам? И сега, владичице, застани пред мене, убогата, и ми бъди спътница, наставница и пътеводителка дори до края на живота ми: защото освен тебе аз нямам друга надежда!“

Прочее като се помоли така от цялата си душа и като възложи всичката си надежда на божията майка, тя се отправя за родното си място. Когато пристигна в Епиват, там преживя тя немало. Прибавяше трудове към трудовете си, страдания към страданията си. Красеше се с пост и бдение и непрестанно беседваше само със себе си. А след като се измина немало време и като разбра, че тя ще замине оттук, веднага се отдаде на молитва и обля със сълзи лицето на земята, говорейки: „Владико човеколюбче, не изоставяй мене, твоята убога рабиня, която заради твоето пресвето име всичко напусна и тръгна след тебе! Всещедри господи, и сега заповядай на мирния ангел тихо да приеме убогата ми душа, а възшествието ми да не бъде възпрепятствано от нечистите, скверни и лукави бесове! Сподоби ме със смелост, за да застана пред твой страшен престол, защото ти си благословен вовеки веков, амин!“ Така тя предаде блажената си душа в божите ръце, а някои христоролюбци положиха тялото ѝ в гроб. А понеже тя не бе съобщила никому коя и откъде беше, остана неузната до деня, в който се отправи към бога.

Такива бяха подвизите на преподобната Параскева, такива бяха борбите на духовната майка, която, след като се подвизава много време на земята и след като тежко страда, на небето получи велика слава.

Ала бог не остави своята рабиня да лежи в забрава, нито пък да се разтлее от гниене нейното непорочно тяло. С него той извърши дивно чудо. Тогава някъде там наблизко на стълб се подвизаваше в безмълвие един стълпник: той мислеше за себе си и за бога. Случи се, че един моряк, който боледуваше от тежка болест, умря и някъде наблизко до стълпника бе изхвърлен. Безмерен смрад започна да се разпространява. Не само никой, който се приближаваше там по пътя, не можеше да мине, но дори и стълпникът поради това, че не можеше и той да търпи оня непоносим смрад, биде принуден да слезе от стълба, както и да заповяда на някои да изкопат дълбок трап и да хвърлят в него онзи смърдящ труп. Като приеха с радост заповедта, копачите преуспяваха в работата. Като се занимаваха с нея и като правеха трапа по-дълбок, те намериха тяло, простряно в земята, ала никак незасегнато от гниене. Като се изплашиха и като се изпълниха всички с почуда, те не проумяха онова, което ставаше. Но понеже бяха неопитни и прости и понеже считаха случилото се за една малка и незначителна работа, те заровиха онзи злосмраден труп нейде там наблизко до тялото на преподобната Параскева.

Когато пък работниците се върнаха по домовете си, те съобщиха на всички за онова, което се бе случило. Един от тях по име Георги, благочестив и христоролюбив човек, бидейки в своя дом, вечерта според както си имаше обичай да се моли, се отдаде на молитва и искрени молби отправяше той към бога за целия си дом. Когато на заранта бе обхванат от сън, стори му се, че вижда някаква царица, седнала на пресветъл престол, и

че голяма множество светли воители стоят около нея. Като ги видя, онзи христолубец, бидейки тутакси обхванат от страх, се хвърли на земята, тъй като нямаше смелостта да съзерцава тяхната светлост и красота. Ала един от тези светли ангели го хвана за ръката, изправи го и му каза: „Георге, защо така пренебрегнахте тялото на преподобната Параскева? Веднага го извадете и го положете в скъп ковчег, защото царят пожела нейната хубост и поиска да я прослави тука на земята.“ Тогава му рече и светлата онази царица: „Скоро вземете моите мощи, положете ги на лично място, защото не мога повече да търпя тежкия смрад на онзи труп, тъй като аз съм човек и от майчината утроба съм излязла. Родното ми място пък е онзи град, що наричат Епиват, в който вие сега живеете.“

В същата нощ и една от благочестивите жени по име Евтимия видя видение подобно на онова, що видя и Георги. На утрешния ден и двамата подробно разказаха виденото на всички. И когато изслушаха това, всички бежешком се притичаха при гроба на преподобната Параскева. След като извадиха тялото ѝ с голямо усърдие, всички му се чудеха като на някое необикновено, многоценно съкровище. След като го вдигнаха със свещи и кадила, с аромат и благовония, те го положиха радостно в църквата на светите и всехвални апостоли. Лежейки в нея, тя вършеше много и чудни занимания. И не само в онази страна, но и във всички околни земи чудесата и знаменията ѝ станаха известни на всички, защото всички недъгави и бесновати из околността, що идеха с вяра, получаваха изцеление. А мълвата за нея се разнесе по цялата околност на онази страна.

След като се измени немалко време и след като отслабна скиптърът на гръцкото царство, по божие опущение, не зная как, това царство биде завладяно от римляните, които Свещеното писание нарече желязна палица. Когато завладяха царстващия град, безсрамно те обраха всички свещени съсъди, още и честните мощи на светиите, всички църковни утвари, всичките царски богатства и, по-право да се рече, цялата красота на града. Всичко това те оправиха и изпратиха в Рим. Като наблюдаваше всичко това съборът на благочестивите, облак от жалост и печал покри всички и всеки от тях не чуваше нищо друго освен: „Възкръсни! Защо спиш, господи? Защо забравяш нашата нищета и нашата печал?“ и прочее. Множество такива и подобни на тях поплаки изричаха благочестивите.

В това време благочестивият български цар Иван Асен, син на стария цар Асен, тържествено и явно подкрепяше яко благочестието. Той никак не се изплаши от техните лаяния. Нещо повече- като намери сгодно време, той смело скочи срещу владичеството на нечестивите римляни и покори цялата Македонска област, още и Сер, заедно с цялата Атонска, или по-добре да се нарече Света планина; освен това той завладя и славния Солун с цяла Тесалия, също и Тривалия, а също и Далмация, която се нарича и Албанска държава, дори чак до Драч. В тези земи той тържествено и благочестиво постави митрополити и епископи, както с открито лице свидетелстват неговите царски хрисовули в славната Светогорска лавра и в Протата. Ала той не се задоволи само с това, а здраво и мъжествено покори и завладя всичко дори до царстващия град, па опустоши и покори и самия царстващ град, а франките, които управляваха там, постави под властта си.

Когато (Иван Асен) всичко така завладяваше и покоряваше, и до него достигна славата на преподобната. Като се научи за нея с голяма радост, от сърце се разпали. Подобно на елен, разпален за водни извори, и той желаше някак да се наслади от нетленното съкровище на честния ковчег със свещените мощи на преподобната; защото тя навсякъде просия с чудеса, навсякъде разпростря благотворни лъчи, та озари всички

земни краища. Щом намери сгодно време, благочестивият цар намисли добър и богоугоден план, полезен и достоен за похвала. Веднага той изпрати пратеници при франките, които бяха в Цариград; той не искаше нито сребро, нито злато, нито бисери, нито скъпоценни камъни, а вредом прославения ковчег на преподобната. Защото какво друго щеше да му бъде по-мило от тялото на преподобната? Винаги в ума му беше тази мисъл: „Дори и до половината от царството ми да поискат, готов съм всичко да дам: било имоти, било злато, било сребро, било бисери, било скъпоценни камъни- всичко от сърце ще дам, от всичко ще се лиша само да получа съкровището, което аз желая.“

Когато чува това, франките тутакси се отзоваха на молбата; с всяко усърдие и бързина, както във всеки други случай, така и в този случай те го послушаха и заповядаха той да получи желаното; а в знак на покорност се изпратиха и много други неща, като обещаваха и като уверяваха, че и душата си ще дадат, ако би било възможно. Самодържецът (Иван Асен), като слушаше за тия неща, струваше му се, че лети на небето, и от преголяма радост нямаше къде да се дене. И веднага той изпрати тогава много тържествено всеосвещения Марко, който беше митрополит на великия Преслав, за да пренесе тялото на преподобната от Епиват в славния град Търново. А след като отиде там с ревност, онзи митрополит Марко, ѝ отдаде всички съответни почести, а след като взе тържествено свещените мощи, ревностно се отправи за своята родина, отдавайки благодарност на бога и на преподобната.

След като измина франкските владения и стигна в своята страна, всички из околността се притекоха и със свещи, кадила и благовонни масла проводиха ковчега на преподобната до славния и царстващ град Търново. А когато узна за това, благочестивият цар Иван Асен излезе из града със своята майка, царица Елена, със своята царица Ана и с всички свои велможи. С тях беше и всечестният патриарх кир Василий с целия църковен клир; с тях беше и безчислено множество народ. Царят и всички, които бяха с него, отидоха пешком на четири поприща от града, за да посрещнат с голяма тържественост преподобната. Като я поебла благоговейно със своите ръце, от душа и от все сърце те я целуваха с любов. Когато пък я донесоха, положиха я в царската църква, където лежи и до ден днешен, давайки различни изцеления на онези, които с вяра и любов се притичат към нейния славен ковчег.

Аз недоумявам що да ѝ поднеса достойно, защото всичко, което е почтено на тоя свят, е недостойно за нея. Ала макар и не по заслуженост, аз ще съобщя необходимото за посрещането ѝ.

Ако тогава не бях се приготвил за твоето посрещане, преподобна майко, то сега ще възвестя онова, което идеше да се каже тогава. Като чедолюбива майка, ти ще приемеш детелюбно и сладко и последния дар като пръв. Но какъв достоен дар да ти поднеса, о честна Параскево? Ти си по-велика от всички земни дарове! Макар и да не присъствах аз на тогавашното ти посрещане, ала сега те съзерцавам като скъпоценно съкровище и на тебе като на жива от сърце ти казвам, което тогава щях да ти кажа.

– Добре дошла, хубава Христова невесто, чиста гълъбице, позлатена от светия дух, девствена похвало, пустинножителнице, събеседнице на ангелите, добродетелни раю, красиви доме на чистотата! Бог обикна твоята хубост и с различни чудеса те украси на земята, а духът ти живее в небесата с ангелските воинства! Ангелите те възхваляха, а човеците те прославят; тебе, девойко, възлюбиха и се затекоха в благоуханието на твоето миро! Ти си честната невеста на истинския жених! Ти си крин, намерен всред

тръне! Тебе облажават човешките родове, понеже си последвала своя жених! Ти си застъпница на тези, които са в неволи, и пристанище на тези, които са изложени на бури! Твоят ковчег разлива благотворни струи и прогонва бесовските пълчища! Твоята църква лекува недъзите, дава зрение на слепите, очиства прокажените. Затова облажавам, Петко, твоето тяло, съсъд свещен! Облажавам и твоите честни членове! Облажавам твоя благозвучен език, защото не престана да слави бога! Облажавам твоите очи, защото не дрямнаха от сън, който води към смърт! Облажавам ти ръцете, които се подвизаваха в труд и не се облениха! Облажавам ти и нозете, защото не отслабнаха при всеощното бдение! Ти си съсъд, който е приел истинско миро- светия дух! Ти си гореща застъпница на всички, които идват при ковчегата на твоите мощи.

Поради това твоята слава се разпростря по цялата земя, а действията на твоите чудеса осветиха като мълния цялата земя! Царе богато те обличаха, любовно те целуват и за опрощение на греховете си проливат реки от сълзи! За архиереите ти си сладко веселие, а за свещениците- красота; поради това тържествено те вземат на ръце и те внасят в недостъпната светая светих. Мисля, че е дело на божествения промисъл това, гдето и след смъртта твоето преподобно тяло влиза в недостъпни места! За българите ти си красота, застъпница и пазителка! С тебе нашите царе се величават! Чрез твоето застъпничество ние отблъскваме всички, които воюват срещу нас! Чрез тебе нашият град става як и нанася светла победа! Много пъти какви не силни царе и варвари искаха да разорят твоя славен град Търново и да заличат всяка следа от него, където лежи всечестното ти тяло! Ала ти подобно на някой храбър воевода чрез силата, що ти е дал твоят жених Христос, си прогонвала посрамените им лица! Всички околни на тебе поднасят дарове в чест на поклонение! Събор от царици те обкръжава и стои с благоговение пред твоя ковчег, защото и ти си царица, макар и неземна- избраната невеста на небесния цар! Ти си слава на жените, красота на девиците, пример на апостолски живот, одобрение на пустинниците, застъпница на младите, пазителка на задомените, на всекиго подателка на всичко, от което се нуждае! Ти имаш способността да вършиш чудеса, ти даваш обилно и без завист потребното на всички!

Прочее след като добавихме относно посрещането на твоето пречисто тяло, доколкото е по силите ни, и след като оповестихме за многобройните ти благодеяния и за обилния извор на твоя свещен ковчег, не ще бъде нито много чудно, нито пък смело, ако и на твоя дух изпратим онова, което се казва при проваждане. Макар че ти не искаш нищо от нас, доколкото ни е по силите, ние ще пренебрегнем нашия дял. Ала що да изпратим на твоя дух? Кои песни, кои хвалебствия, кои похвали? Всички тези неща ти надмина, всички тези неща ти прелетя, ти отбягна тлението, избави се от кал; нам тялото си остави на земята, освободи се от телесните вериги! Небесни хорове застанаха пред тебе да те водят, да те хвалят, да те облажават. Прочее що?

Иди, майко, иди! Иди в небесните селения, в небесните шатри, в светлината на светлите, в неизказаната радост, в нетленния мир, в тишината на праведните! Насити се, наслади се от тоя любовник, наслади се от пророческите, от апостолските хорове, от съсловието на преподобните! Заедно с мъдрите девици влез в небесния чертог, в небесните жилища, във вечното селение! Наслади се от славата, от красотата, от съпребиванието, от сиянието, от светлостта, от радостта на своя жених и творец- сладък, красив, светъл, необхватен, невидим, неизказан, вечен, щедър, милостив, неизчислим, човеколюбив, незлобив, благоутробен! Приеми приготвените блага, приготвени при сътворението на света за онези, които отпосле са живели благочестиво! Ти си чула думите: „Чуй и виж и наклони твоето ухо към онова, що око не видя и ухо не чу и не се

възкачи човеку на сърцето; що бог приготви за онези, които го обичат! И забрави своя народ, плътските помисли, бащиния си дом и тленното си и създадено от пръст тяло!“

Нека повтора и аз Соломоновото: „Поради това царят силно пожела твоята красота; царят те уведе в своята стая; ще тържествуваме и ще се радваме за тебе. Колко се разхубавиха твоите бузи като гургулица! Ето ти си хубава, мила моя; ето ти си хубава и петно няма на тебе!“ Не само това казваше той с плътски език, повече с дела; по-ясно от тръба извикваща онова, което е в псалмите: „Под сянката му пожелах да седя и седнах: плодът му е сладък за моето гърло; защото съм уязвена аз от любов; лявата му ръка е на главата ми, а дясната му ме прегръща.“ Поради това и женихът ти извика: „Слез с мене от Ливан, невесто, слез с мене от Ливан! Ела и слез от върха на вярата! Успири се, наслади се, празнувай истинския съботен празник!“

О преподобна майко и прекрасна Параскево, отгоре наглеждай милостиво и нас! Сега ти не съзерцаваш като през огледало или във въображението си, когато силно си обикнала- Христа, а му говориш направо, лице срещу лице. Прочее моли се за усмиряването на света и запази от повреда и от навети нашия благочестив цар, който ни подтикна към това слово за тебе! Понеже на тебе възлага той надежда, затова се и погрижи да съобщи на всички твоео застъпничество. Закрили го със свещените си ходатайства, огради стадото му за всички противници, подари на царството му дълголетие, а нему мирни дни! Чрез силата, която ти е дал спасителят Христос, опази от навети всички, които са дошли днес в твоя честен храм! А нас, които сме водачи на стадото, постави по-високо от вражата съблазън! Застъпи се направо, щото, след като сме опазили добре повереното нам стадо, да го заведем на небесните пасбища и да го въведем в небесната градина, дето се чува само гласът на празнуващите; да заживеем при тебе и да се насладим от вечните блага посредством благодатта и човеколюбието на нашия господ Иисус Христос, комуто с безсмъртния отец и с пресветия благ и животворен дух подобава слава и могъщество сега, винаги и във вековете на вековете! Амин!